

Winkler András újabb verseskötete

Aki a megjelent előzőekből olvasott már néhányat, most sem fog csalatkozni. Ugyan a szerző-költő előszavában, s néhány szösszenetében mondja, érezteti, hogy e kötet válogatás az „elfekvőkből”, amolyan „vegyes hangulatú kötet”, ne gondoljuk, hogy ezzel „leírtam magam” minőség.

Feltétlenül vigyük magunkkal, és magányos óráinkban olykor szedjük elő néhány sor kedvéért, s máris jó kedvre fakadunk, s elgondolkozunk, hogy a humor mily istenáldotta adomány, csak használni kell. Winkler András gondolatai Örkeny egypercesei versben, így a töménység feloldásához, a gondolat igazi ízének élvezetéhez olykor hosszabb merengés szükségeltetik.

Emberek, kollégák, ne bántsuk egymást.

Átirat

Vár állott, most CD rom,
kedv s öröm repkedtek,
számítógép siralom
hangzik most helyettek.

Szívesség

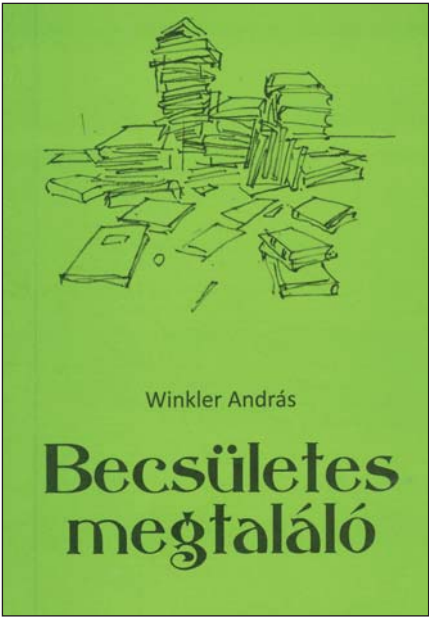
Furcsa ember volt.
Egész életében
verte a szíve.

Határtudományok

Aknazár.
Szögesdrót.
Őrtornyok.

Köztisztviselő

Államszép feladatokat kapott.

Textilipar

Megérkeztek az új,
korszerű cselszövőgépek.

Cukrász

Krémképek
győttörték.

Végző mesterség

Elpatkoló kovács.

Sörügy

Sörtől dagadó
prosztaták
nyikorognak
könnyítést
keresve.
Mire megtalálják,
rég leszáll az este.

Becsületes megtaláló

Akad, aki korán,
volt aki késve
jelentkezett a
hirdetésre.
Az újságban
azt hirdettem,
a lelkemet
elvesztettem.
Egy barátom
megtalálta,
könyveimbe
volt bezárva.

Kilátó

Állok a Károly-magaslaton,
nézem, hogy megvan-e a városom.
Látom házait s a tornyokat:
Sopront. Örökre magyar marad.

A lélek mozgásáról

Nem tudtam,
hogy ilyen gyorsan
távozik a lélek:
hogy tegnap
még voltam,
mára már
nem élek.

Felszámolás

Megöregedtem.
Fáj a szívem
széttépni a papírt,
akire egykor írtam
és akit annyira
szerettem.
Más teszi meg
majd helyettem.

Pápai Gábor

A virágpompás fa fejével

Virágim minden pártája
Reményt nyit, virulva éltet,
Megannyi színes káprázat,
S dolgai méheknek, szélnek.

Élni e földi szín-ármányt,
Értelme nincs, ha te nem vagy...
Akár az égi szivárvány,
Esztelen kincs a planétának.

Csábos, ha ég a szerelmed,
S vallanod szó is kevés már,
Bíztatás sanda szemednek,
Ha röpke kétely beléd mar.

Fénylenek égi tükörben,
S porzanak, nyár hevét félvén,
Szép tavaszom velük röppen,
S magvak osztzkodnak vérén.

Aponymus

IN MEMORIAM DR. SZODFRIDT ISTVÁN

Mikor a diplomámat átvettem, és „végleg” elutaztam Sopronból, néhány októhoz bementem elköszönni. Így bementem Pista bácsihoz is, aki korábban, még félkész diplomaterveket átnezte és tanácsaival segített, holott ő nem volt konzulensem.

Leültetett abba a bőrfotelba, ahol néhány évvel korábban szorongva ültem a vizsgán.

– Hát elmentek ti is Péter? Elmentek. Megint elmegy egy pár ismerős arc, akiket megszoktunk, akiket megszerettünk – mondta. – Én még most is megállok ezeknek a csibészeknek a tablója előtt is – mutatott a szobába lépő Bidló Bandira –, elnézem a régi arccokat.

Kérdezgetett, merre megyek, milyen

állást találtam. Röviden elbeszélgettünk. A beszélgetés végén ezzel bocsátott utamra:

– Ha most elmentek is, egyet sose felejts el: ha bármiben megszorulsz az életben, ez az ajtó mindig nyitva áll előttetek – itt a professzori szoba beléről párnázott ajtajára mutatott.

Második munkahelyem nem a szorosan vett szakmán belüli volt. Itt kaptam tőle egy levelet, amely ma is megvan. Mindössze annyit írt meg, hogy találkozott akkori főnökömmel, akitől megtudta, hol dolgozom és hogy elégedett velem. Örült, mert hallott rólam, és biztatott, hogy csak öregbítsem munkámmal egyetemünk hírnevét. A levélben is megismételte korábbi felajánlását:

„...azt kérem, ne felejtse el, hogy itt mindig tárt ajtóra lelsz, ha valamiben megakadsz és mi tudunk neked segíteni.”

Ajtaja valóban nyitva állt. Néhány évig még gyakran fordultam meg Sopronban, néhányszor fel is kerestem, bár nem voltam megszorulva. Ő sem felejtett el, mindig szeretettel fogadott, érdeklődött a személyes sorsomról is. Sajátos szóhasználatával tette fel a kérdést: „Házatlan vagy még?”

Aztán ahogy házas lettem, lassan elmaradtam Sopronból. Régen nem halottam róla, amikor egyszerre a temetés híre járt körbe a szakmában.

Mint egykor ő tőlünk, most mi búcsúozunk tőle.

– Hát elmegy Professzor Úr?..... Megint elmegy egy ismerős arc, akit megszerettünk, akit tiszteltünk. Professzor Úr előtt ugyan már más Ajtó áll nyitva, de emberséges oktatói alakját egykori diákjai nem fogják elfelejteni!

Dobay Péter

Doros István (1943 – 2011)

2006-2010-ig Az Országos Erdészeti
Egyesület technikusai alelnöke

Mit mondhatnánk róla? Hogy szeretett élni?

Szerette mindazokat, akik körülveszik, legyenek bár emberek, fák, madarak vagy virágok?

Hogy a legutolsó pillanatig ember maradt, aki mosolygott az unokáira, ha azok az ágya mellé ültek, aki úgy fogta a felesége kezét, mint ahogyan tizenhárom éves kamaszként tette valaha, s aki mindig felderült a gyerekei, testvérei, rokonai és barátai látán akkor is, amikor már az apró mozdulatok is nehezére estek, s hosszú percekig tartottak azok az egyszerű dolgok, amikre korábban másodpercek is elégnek bizonyultak: felülni, menni, meginni egy pohár vizet.

Vajon amikor eszünkbe jut, s mesélünk róla, melyik Doros Öcsit látjuk majd magunk előtt?

Én magam, testvérei közül ez idő tájt a legkisebb, látom, amint fiatal erdészként az alig 6 éves öccsét egy kora reggeli nyári napon, miután a már elfáradt, a Horotna-völgyi katonasíroknál a nyakába kapja, és felviszi a hosszú, meredek kaptatón a fennsíkra egészen a Kocsmás rétig, majd a nap során megmutatja mindazt, amit a táj legszebb helyeiről tudni és látni érdemes. És ezt a napot azóta sem felejtettem el, mert ez volt mindig jellemző a kap-

csolatunkra. Mindig éreztem, hogy testvéri szeretetére, szükség esetén segítségére bármikor számíthatok, és mindig megmutatta, elmondta azt is, amit az adott pillanatban fontosnak és értékesnek tartott, bármiről volt is szó.

Sokan, talán idősebb testvéreim leginkább, látják majd a klot-gatyás kislányt, aki másodszülöttként a családban – becenevét, ahogyan ma mindenki ismeri: Öcsi emiatt kapta – lekváros kenyert majszol a régi postaépület előtt, focizik, úszik, fát vág vagy épp vizet hord. Látják, amint ül a szilvászáradi iskola padsorában, s szorgalmasan tanul, mert minden vágya, hogy egyszer erdész legyen, s hogy felvegyék a soproni technikumba.

Soproni barátai esetleg úgy látják majd őt maguk előtt, amint a kollégiumi vaságyon olvas, vagy épp szerelmes levelet körmöl haza, az ő egyetlen lónakjában, esetleg kosarazik vagy repetát kér a menzán?

S kollégái, akikkel együtt kezdte ezt a szép szakmát, vajon emlékeznek-e majd rá, amint ül a motorján, hogy eljusson a távolabbi erdőrészekbe, a fiatal erdészre, aki lelkiismeretesen és becsülettel dolgozza végig aktív éveit, úgy alakítva a táját, hogy abban megőrződjék mindaz, ami unokáinak, s majdan dédunokáinak, ükunokáinak, de mások utódainak is fontos lesz egykor. Azt mondják, nem hal meg, aki egyszer elültet egy fát: ő egész erdőt ültetett. S vajon az asszonyok, a brigádja tagjai, akikkel tisztította, nevelgette a fiatal csemetéket, vajon mire emlékeznek majd. A jóképű, vicces férfira, aki mindig kiállt értük, akivel ebédidőben, tüzet rakva együtt sütötték a szalonnát, s aki, noha hivatalosan a főnökük volt, mégis a csapat tagja maradt, mindig. S ugyanezt érezheték azok, akikkel az erdészeti irodán együtt dolgozott, vagy, most, az utóbbi években a lányok a múzeumból, akiket ő hívott lányoknak, noha mindannyian felnőtt asszonyok már, de neki mégis ez a kedves elnevezés jutott róluk eszébe.

S a vadászok, akikkel hosszú évek során együtt rőtta a bükkí ösvényeket, vajon emlékeznek-e majd arra a Doros Öcsire, aki min-

dig megadta a tiszteletet az erdő állatainak, s neki fájt a legjobban, ha a sebzett vadat napokig kellett keresnie kedvenc kutyáival, mert átérezte a szenvedésüket.

S vajon milyen képet őriznek meg róla a gyermekei?

Az apát, akire mindig számíthattak, aki sosem engedte el a kezüket, miközben a végteleen szabadságot, s az önálló döntés jogát mindig biztosította mindhármuknak. Aki feleségével együtt úgy nevelte fel őket, hogy a szeretetet, a biztonságot akkor is maguk mögött érezték, ha épp több száz kilométerre voltak az otthonuktól, s napokig, hetekig, netán hosszú hónapokig nem látták egymást. Sosem oktatott ki, mindig magyarázott. Sosem parancsolt, kért inkább. Nem korlátozott, hitt a tapasztalás erejében. Erős, sziklaszilárd apa volt, aki ugyanakkor mert gyengéd és játékos is lenni, s aki szeretetét sokszor egy csokor számocával, egy kandli málnával, vagy épp egy maga faragta csúzlival fejezte ki. Az esti társasjáték, a sárgolyókkal való susinkázás, a közös utazások, az erdei séták, a gombázások, a nagy focisáták és célba lövések, a közös úszás, horgászás már nemcsak a gyerekei, de az unokái élményei is, akikkel mindig egyenrangú félként bánt, s akiket imádot, bár ezt a szót egyfajta szeméremből ő maga sosem mondaná ki, ezért most helyette kimondjuk mi.

De akkor mit mondjunk arra, amit a felesége iránt érzett? Legendás szerelem volt az övék, s most már tudjuk, sírig tartó is. Két ember olyan erős és szép szövetsége, amilyenről mindenki álmodik, de ami sajnos csak keveseknek adatik. Nekik megadatott, s ezért mindketten örök hálával tartoznak egymásnak akkor is, ha egyikük immár fizikai valójában nincs jelen ebben a szoros kötelékben. A léte, a jelenléte mégis szinte tapintható, látható és érezhető: a mindig mosolygó arc, a simogató kéz, az erdő magával hozott illata, a jellegzetes DorosÖcsis nevetés, s az a végteleen életszeretet, amely meghatározta őt.

Ezt a képet őrizzük meg róla, mert így szeretnénk őt!

Kerekes Erzsébet (1937-2011)

1937-ben született a Kolozsvár melletti Magyarfenesen. A háború végén innen menekítette a Magyar Posta a többi között az Ő családját is bevagyonírozva Debrecenbe. Itt 1953-ban kezdte el az Erdészeti

Technikumot, amely két év múlva Szegedre költözött, s itt végzett 1957-ben.

A Hajdúsági Állami Erdőgazdaság Ebess-Derecskei Nagyüzemi Csemetekertjében kezdett dolgozni, majd 1958-1963 között a

Debrecenben lévő Eperskerti Fatelepen műszaki adminisztrációs munkakört töltött be. 1964-1971-ig főállású erdészfeleség és családanya, férje révén Halápon. 1972-1996-ig – a végén már nyugdíjasként – a Debreceni Erdőfelügyelőség műszaki ügyintézője.

Ebben az időben három egymást követő négyéves ciklusban az OEE Debreceni Csoportjának vezetőségi tagja. Férje a Hortobágyi Nemzeti Park erdészeként ment nyugdíjba.

Rendesné Erzsike életének 74. évében hunyt el és 2011. június 7-én nagy részvétellel, az erdészhimnusz énekével kísérve helyezték örök nyugalomra férje mellé a debreceni köztemetőben. Nyugodjon békében!

Puskás Pál

Dr.Csőre Pál (1923-2011)

Szodligeten, életének 88. évében 2011. április 21-én, elhunyt dr. Csőre Pál gyémántdiplomás jogász, a MÉM Vadászati és Halászati főosztályának nyugalmazott miniszteri jogtanácsosa, az erdészeti és vadászati történetírás elismert szak-

tekintélye, az OEE Erdészettörténeti Szakosztály egykori titkára, majd 1971 és 1983 között annak elnöke. Benne tisztelhetjük a Vadászati Kulturális Egyesület első és örökös elnökét is, illetve a Vadász Könyvklub Egyesület egyik alapító tagját.

Örök nyugalomra helyezése – friss tölgyfalombokkal koszorúzva – 2011. május 7-én, a szodligeti temetőben volt. Hogyan került az erdészek-vadászok közé a jogász?

Budapesten született 1923. június 7-én. A világháború alatt 1941-ben érettségizett és utána a Meteorológiai Állomáson kezdett el dolgozni. Eredetileg orvos szeretett volna lenni, mégis a Pázmány Péter tudományegyetem jogi karára nyert felvételt. Jó tanuló volt, a jogászok mumusa, a római jog volt a kedvence. Családjával nehezen vészelték át a háborút, a Pasaréten lévő házukat kifosztották. A jogtudományi doktorátust 1946-ban szerezte meg. Több nyelven beszélt és a későbbi kutatásaihoz

különösen hasznos volt a latin nyelv ismerete.

Nem akart minisztériumi tisztviselő lenni, mégis amikor a Magyar Állami Erdőgazdaság Központi Igazgatósága munkatársat keresett, jelentkezett. A munkaügyi osztályára került, első írásai is – 1950-1957 közt – a munkatudomány területéről keletkeztek. Foglalkozott az erdőgazdasági teljesítménybérézés rendszerének számos problémájával. A fakitermelés, a motorfűrészszel végzett munka és a szállítás megszervezése, illetve munkanormái, bérézése voltak írásainak tárgyai.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1948-tól lett tagja s ezután több mint 50 évig, mint az FM OEE Helyi csoportjának aktív tagja tevékenykedett.

Munkahelyei a 40-es évek végén, az ötvenes évek elején átszervezések következtében sokszor változtak. 1954-től az Országos Erdészeti Főigazgatóságnál dolgozott, majd később a MÉM-nél, végül az FM Vadászati Osztályán. Hivatali beosztása általában "főelőadó" volt, a 70-es évek végétől minisztériumi tanácsosi címmel rendelkezett.

1983-ban történt nyugdíjba vonulása után, félállásban még tovább dolgozott, egészen 1994-ig, a magyar erdészet és vadgazdálkodás minisztériumi szintű szerveinél.

Különböző beosztásaiban évtizedeken keresztül hosszú időn át az erdészeti és vadászati törvényalkotás és jogalkalmazás meghatározó személyisége volt.

1959-ben kezdte el az erdészettörténeti kutatómunkát. Összesen 1540 irodalmat, levéltári anyagot tanulmányozott át és kivonatolt. Ezek jelentős része német, angol és latin nyelvű volt.

Megszállottan kutatott levéltárakban, könyvtárakban, állandó kapcsolatban volt hazai és külföldi erdészeti- és vadászattörténészekkel.

Első erdészettörténeti írása 1962-ben jelent meg s ezután folyamatosan egyre több és jelentősebb, unikális művel örvendeztette meg a szakmát. Nevéhez fűződik sok vitatott középkori erdő, fa és gazdálkodási név jelentésének elemzése tisztázása.

Közel 250 publikációja jelent meg különböző hazai és külföldi szaklapokban. Közte olyan több száz oldalas alapművek, mint: „A magyar erdőgazdálkodás története – középkor” (1980), vagy „A magyar vadászat története” (1994), melyek alapján túlzás nélkül állíthatjuk, hogy dr. Csőre Pál az erdészeti és vadászati történetírás egyik legnagyobb alakja volt.

Külön meg kell emlékeznünk számtalan ismeretterjesztő publikációjáról is, amivel népszerűsítette az erdészettörténet tudományos munkáját. A különböző napi- és havilapok, mint országosan elismert szaktekintélyt kérték fel írásra. Reméljük, hogy rövidesen közölni tudjuk összes írásának jegyzékét, melyből látni lehet, hogy milyen gazdag volt munkássága.

A legjelentősebb munkái: Adatok a magyarországi erdők XI-XV. századbeli történetéhez, 1963, A mesterséges erdőstítés első nyomai Magyarországon 1966, Traditionen der ungarischen Forstkultur München 1967, Harasztfá, haraszt erdő 1968, Erdészettörté-

net és agrártörténet 1969, Adatok a középkori fakitermelés történetéhez 1975, A Tatai-csákvári uradalom erdőgazdálkodása a XIX.században 1987, Forstwirtschaftliche Ideen im Reformzeitalter /Symposium of Forest History Zvolen, 1988, Egy elfelejtett polihisztor Gáty István élete és munkássága 1989, Erdőgazdasági eszmék a reformkori Magyarországon 1990, Aus der Geschichte der ungarischen Compossessorat Walder Freiburg 1991, Mikor alakult meg a Magyar Erdészeti Egyesület? 1991.

1963 őszén dr. Ágfalvi Imre és néhány történelem iránt érdeklődő lelkes egyesületi tag kezdeményezésére – a kutatómunka összefogására és bizonyos fokú együttműködés céljából – megalapították az OEE-en belül az Erdészettörténeti Szakosztályt. Az alapítók közt ott volt dr. Csőre Pál és már a kezdettől jelentős szerepet vállalt a kutató és szervező munkában. A szakosztálynak 1966-1971 közt titkára és 1971-1983 közt elnöke volt. Abban az időben a vidéki tagok és az elnök is nehezen tudott kapcsolatot teremteni, így sokszor mások helyett intézkedett.

1965-ben felvetődött, hogy a szakosztály-ülések elhangzott előadásokat, és az erdészettörténeti tanulmányokat, írásokat nyomtatásban is meg kellene jelentetni. Ezután dr. Csőre Pál szerkesztésében megjelent az „OEE Erdészettörténeti Szakosztálya Közleményei” című kiadvány újabb és újabb száma. A szerkesztésen kívül ő gondozta az írásokat és ő teremtette elő a megjelenéséhez szükséges pénzt is. Bőséges levelezéséből tudjuk, hogy milyen sziszifuszi munkát végzett e tekintetben. Előfordult, hogy már mindenki lemondott egy szám megjelenéséről, de ő addig járt utána, hogy mégis sikerült támogatót szerezni.

1968-ban kezdeményezte s elérte, hogy az Erdészettörténeti Szakosztály teremtsen szorosabb kapcsolatot az Agrártörténeti Szemle és a Magyar Tudományos Akadémia Agrártörténeti Bizottsága történetzeivel. Ennek eredményeképpen a szakosztály bemutatkozhatott és igen hasznos vitát folytatott az erdészettörténet helyéről, fogalmairól, meghatározásairól ezek egységsítéséről.

Nevéhez fűződik a vidéki OEE helyi csoportjaival közösen tartott ülések, rendezvények szervezése, ami pezsgést vitt a helyi erdészettörténeti kutatásba. Így eljutott a szakosztály Sopronba, Veszprémbe, Nagykanizsára, Miskolcra, Balassagyarmatra, Sárospatakra, Debrecenbe, Nyíregyházára, Szegedre, Kecskemétre, melyek során természetesen elsőbbséget kaptak a helyi előadók.

Az 1971. évi budapesti Vadászati Világkiállítás ideje alatt erdészettörténeti szimpóziumot rendezett, amelyen neves magyar történészek is előadást tartottak.

Dr. Csőre Pál élénk figyelemmel kísérte, majd részt is vett az Erdészeti Kutatóintézetek Nemzetközi Szövetsége keretében alakult Erdészettörténeti Szekció (IUFRO Forstgeschichte) munkájában. Zólyomban, Freiburgban és Moszkvában rendezett tudományos üléseken előadást is tartott. Ezenkívül részt vett a zürichi és a nancyi szimpóziúmonkon. Érdekes, hogy először 1967-ben a

müncheni kongresszusra előadást tervezett, de nem engedték ki, ennek ellenére tanulmánya kint megjelent.

A szakosztály 1982-ben dr. Csöre Pál szervezésében nemzetközi erdészettörténeti szimpóziumot szeretett volna rendezni Budapesten. Az utolsó pillanatban mégsem itt, hanem Bécsben tartották meg a tervezett előadásokat, „Forst-und Jagdgeschichte Mitteleuropas” címmel. Ő szervezte meg s kísérte a nyugatnémet *prof. dr. H. Rubner* az erdészettörténeti szekció vezetőjének egyhetes budapesti látogatását, mely jelentős siker volt a hazai erdészettörténet számára. Hasznos segítséget jelentett *K. Mantel* professzorral és a Kyoto-i IUFRÖ kongresszus előadóival való kapcsolata is.

2001-ben a szakosztályban élénk vita folyt az „Ungarischer Forstverein – Magyar Erdészegylet” múltjáról és az OEE-hez fűződő kapcsolataról. Dr. Csöre Pál egyik vezető előadó volt, alapos kutatásaival, érvelésével hozzájárult az egységes álláspont kialakításához. 2003-ban még két előadást is tartott a szakosztályban, akkor még nem tudtuk, hogy utoljára.

Előadásait mindig nyomdakészen leírta, ragaszkodott a pontos fogalmazáshoz. A beszélgetéseiben, előadásaiban sokszor vidám, tréfás eseményekkel fűszerezte a száraz adatokat. A hozzákerült rengeteg kéziratot türelmesen átolvasta, javította, segítette, vagy kiadta lektorálásra.

Az erdészettörténeti szakosztály 1965-1983 közti korszakát nyugodtan mondhatjuk dr. Csöre Pál korszakának.

Az évek múlásával egyre több vadászattörténeti anyagot is gyűjtött az erdészettörténeti kutatásai mellett. Tulajdonképpen soha nem választotta szét a két ágazatot, nagyobb erdészettörténeti íásaiban mindig megtalálhatjuk a vadászatot is. Első önálló vadászati témájú írása 1965-ben jelent meg a vadászai jogról, s ezután folyamatosan olvashattuk a vadászlapokban újabb és újabb műveit. Külön kell megemlékeznünk a vadászati kultúráról, vadászati erkölcsről, etikáról szóló írásairól, melyek elősegítették a vadászok mai magatartásformájának kialakulását és megalapozták a vadászatnak a magyar kultúrában való elhelyezését.

A magyar vadászat történetét dolgozta fel 1976-1978-ban a Nimród vadászlapban. A nyolcrészes sorozatnak igen nagy sikere volt. A vadászlapok mellett nagyszámú napi- és havilapban is írt ismeretterjesztő vadászattörténeti cikkeket, tárcákat.

A legfontosabb művei: Földtulajdon és vadászati jog 1968, Zur Geschichte des ungarischen Jagdrechtes 1971, A vadkárterítések története 1975, A magyar vadászat története 1994, A magyar vadászati jog alakulása 1985, Ősi szarvaskultuszok nyomában 1985, Gondolatok a vadászati kultúráról 1991, Valás és vadászat 1994, A solymászat története 1996, Vadaskertek a régi Magyarországon 1997, Kis vadászerdő (fordítás) 2000, Vadászat a feudáliskori Magyarországon 2000, A vadászati jogszabályok gyűjteménye. Mindezek ma már klasszikusnak számító alap-

művek. Ezen kívül igen sok szakkönyvben volt társszerző, szerkesztő.

A Vadászati Kulturális Egyesületnek 1992-től alapító tagja volt, majd elnöke, 1996-tól viszont örökös tiszteletbeli elnöknek választották meg. Ugyancsak lelkes alapító tagja volt a Vadász Könyv Klub Egyesületnek is, melynek alelnöke is volt.

Munkásságának elismeréseképpen megkapta a Hubertus Kereszt arany fokozatát, majd a Vadászati Kulturális Egyesület díját a „Tűzok-toll” nagydíjat.

Elég későn, 1968-ban kezdett el vadászni. Precízen feljegyezte az elejtett őz, szarvas, dím és vaddisznó tulajdonságait, méreteit. Jelentős részük dolgozószobájának falát díszíti.

Dr. Csöre Pál azáltal, hogy az erdészet- és vadászattörténet terén is kimagasló munkásságot folytatott, elősegítette a két rokonszakma közötti jobb megértést.

Szólnunk kell a kutató s író kollégák biztatásáról és szakmai segítségéről. Akiről látta az érdeklődést, azt messzemenően támogatta. Nem felejttem el soha, hogy az FM éttermében ebéd közben vezetett be a kutatás rejtelmeibe. Sokat köszönhetek erdészettörténeti tanácsainak, segítségének. Sajnálom, hogy az akkor közösen elkezdett kutatómunkát nem tudtuk befejezni.

Munkájában hű segítése volt szerető és megértő felesége és családja. Pótolhatatlan veszteség érte a magyar erdészet- és vadászattörténet tudományt. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Szakács László

20 éves

a Juhász és Társa Kft.

Erdészeti termékek nagykereskedése

Alapította: 1991-ben Dr. Juhász Miklós (1934-2010)

Ügyvezető: Némethné Juhász Gabriella

Cím: 9400 Sopron, Tulipán köz 12/A.

Elérhetőségek:

Tel: 06-99-312-983 Fax: 06-99-329-892 Mobil: 06-30-9373-293

Weboldal: www.juhasz-mag.hu Email: miklos.juhasz@chello.hu

Termékeink:

- Erdészeti lombos és tűlevelű mag (USA-ból származó fenyőkülönlegességek is)
- Erdészeti csemete
- Gyümölcsfamag
- Vadvirágmag
- Díszítés céljára: tobozok, gallyak
- Szárazvirág
- Medvehagyma